

Sygn. akt: I C 1515/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Ryndak
Protokolant:	prot. sądowy Łukasz Janowski

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2016 r., na rozprawie

sprawy z powództwa K. D.

przeciwko R. P.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci ugody sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Nysie w dniu 21 czerwca 2006r. w sprawie (...), której postanowieniem z dnia 10 lipca 2007 r. nadano klauzulę wykonalności – częściowo, a mianowicie w zakresie należności głównej co do kwoty 20 000 zł (dwudziestu tysięcy złotych), a w zakresie odsetek ustawowych liczonych od kwoty 25 000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) za okres od dnia 11 lipca 2007 r. do dnia 20 lutego 2011 r.,

II. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda K. D. kwotę 3 667 zł (trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1515/15 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Nysie w dniu 21 lipca 2015 roku powód K. D. wnosił o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci ugody sądowej z dnia 21 czerwca 2006 roku zawartej w sprawie I(...)przed Sądem Rejonowym w Nysie, której postanowieniem z dnia 10 lipca 2007 roku nadano klauzulę wykonalności.

W uzasadnieniu powód podniósł, że strony w dniu 21 czerwca 2006 roku zawarły ugody sądową, na mocy której powód K. D. zobowiązał się do zapłaty pozwanemu kwoty 25 000 zł z tytułu odsetek od pobranej zaliczki na zakup sprzętu rolniczego, a nie zwróconej w wyznaczonym terminie. Od ugodzonej kwoty należne były dalsze odsetki. Zdaniem powoda skoro kwota objęta ugody stanowiła odsetki jako świadczenie należne w przyszłości z powodu nieterminowego zwrotu sumy głównej objętej innym tytułem wykonawczym, to jako świadczenie nienależne w przyszłości w związku z nieterminowym spełnieniem głównego świadczenia pieniężnego zobowiązanie to uległo przedawnieniu z upływem lat trzech zgodnie z art. 125 k.c. To samo dotyczy dalszych odsetek należnych od kwot rat niespłaconych w terminie, zgodnie z ugody. Pozwany przerwał bieg terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z ugody sądowej poprzez złożenie wniosku o nadanie ugodzie klauzuli wykonalności. Klauzula taka została nadana w dniu 10 lipca 2007 roku.

Najdalej od tej daty należy liczyć bieg 3 letniego terminu przedawnienia roszczenia. Upłynął on więc w dniu 10 lipca 2010 roku. Do tego dnia pozwany nie dokonał żadnej czynności przerywającej bieg przedawnienia. Uczynił to dopiero w 2014 roku, wszczynając postępowanie egzekucyjne w sprawie (...) A zatem roszczenie pozwanego w stosunku do powoda nie może być skutecznie egzekwowane na skutek upływu okresu przedawnienia.

Pismem z dnia 22 stycznia 2016 roku powód wskazał, że na poczet zadłużenia wpłacił kwotę 20 000 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany R. P. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazał, że kwota ujęta ugodą jest kwotą skapitalizowaną oraz w pełni wymagalną od dnia jej stwierdzenia orzeczeniem. W kontekście powyższego, odnosząc się do powoływanego w pozwie art. 125 § 1 k.c. przez stwierdzenie roszczenia orzeczeniem należy rozumieć jego zasądzenie lub ustalenie. Pomimo zatem iż w niniejszej sprawie strony zawarły ugodę, którą następnie zatwierdził Sąd Rejonowy w Nysie – strona powodowa błędnie interpretuje charakter prawomocnie ustalonych i wymagalnych należności. To bowiem rodzaj stwierdzonych przez Sąd roszczeń implikuje zastosowanie odpowiedniego przepisu w kontekście ewentualnego przedawnienia. Generalny termin przedawnienia wynosi 10 lat, zaś termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe należne w przyszłości wynosi 3 lata. Od reguł tych ustawodawca nie przewiduje wyjątków, a zatem termin dziesięcioletni jest właściwy również dla roszczeń, które przed stwierdzeniem orzeczeniem, czy ugodą podlegały krótszemu terminowi przedawnienia. Pozwany zanegował, aby odsetki stanowiące podstawę zawartej ugody w dniu 21 czerwca 2006 roku miały charakter przyszły i okresowy. Od chwili podpisania ugody kwota wymagalnych odsetek została zliczona do kwoty 25 000 zł i jako tak naliczona stała się de facto należnością główną, od której to mogą być naliczane kolejne odsetki za zwłokę. Zgodnie z powyższym termin przedawnienia dla dochodzenia roszczeń o należności objęte ugodą zgodnie z art. 125 § 1 k.c. wynosi 10 lat. Wzmiankowany termin dziesięcioletni jest właściwy również dla roszczeń, które przed stwierdzeniem orzeczeniem, czy ugodą podlegały krótszemu terminowi przedawnienia. Ponadto okres dziesięcioletni i trzyletni przedawnienia rozpoczyna bieg w chwili, gdy orzeczenie sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczenie sądu polubownego stanie się prawomocne, albo od chwili zawarcia ugody przed sądem lub sądem polubownym, albo zatwierdzenia przez sąd ugody zawartej przed mediatorem.

W piśmie procesowym z dnia 30 marca 2016 roku powód podniósł, że powód zapłacił pozwanemu kwotę 20 000 zł z tytułu odsetek jako roszczenia głównego w dniu 9 grudnia 2014 roku. A wobec tego tytuł wykonawczy winien zostać pozbawiony wykonalności ponad kwotę 5 000 zł, tyle bowiem pozostało do zapłaty z tytułu roszczenia głównego. Podstawą pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności stanowi art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., bowiem po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło w części, a to poprzez spełnienie świadczenia w części. Tytuł wykonawczy winien ponadto zostać pozbawiony wykonalności w zakresie żądania dalszych odsetek naliczanych za okres dłuższy niż 3 lata od dnia przerwania biegu przedawnienia dla dalszych świadczeń ubocznych, które to przedawnienie zgodnie z art. 125 k.c. wynosi 3 lata. Ponieważ pozwany wszczął egzekucję w lutym 2014 roku, przerywając tą czynnością bieg przedawnienia w zakresie dalszych świadczeń ubocznych należnych na przyszłość od dnia zawarcia ugody, odsetki z tytułu zwłoki mogą zostać skutecznie egzekwowane tylko za okres począwszy od lutego 2011 roku. Odnosząc się do podnoszonego przez pozwanego zarzutu zrzeczenia się przez powoda zarzutu przedawnienia poprzez dokonaną wpłatę, powód wskazał, że argumentacja ta jest chybiona. Albowiem takie oświadczenie aby było skuteczne nie może budzić żadnych wątpliwości.

W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 4 kwietnia 2016 roku pozwany podniósł, że wbrew temu co napisał powód – kwota zapłacona przez niego została wpłacona na poczet należności ubocznych należnych po dacie uprawomocnienia się ugody. W związku z niewywiązywaniem się przez powoda z zawartej ugody pozwany wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie – A. M. o wyegzekwowanie należnej mu zapłaty. W dniu 21 lutego 2014 roku wobec bezskuteczności uprzedniego postępowania egzekucyjnego pozwany ponownie wystąpił do Komornika Sądowego A. M. o wszczęcie egzekucji przeciwko powodowi. W dniu 22 lipca 2014 roku Komornik zlecił biegłemu sporządzenie opisu i oszacowania nieruchomości dłużnika. Komornik dokonał także zajęcia renty pobieranej przez powoda. Wobec tego faktu ojciec powoda zwrócił się do pozwanego z prośbą o zwolnienie renty pobieranej przez powoda za zapłatą na rzecz pozwanego kwoty 20 000 zł na poczet odsetek ustawowych od należności głównej w

kwocie 25 000 zł. Wskazać należy, że na dzień wszczęcia postępowania wysokość odsetek ustawowych wynosiła już 21 125,79 zł. W związku z zapłatą kwoty 20 000 zł. powód wystąpił o zwolnienie z zajęcia pobieranej przez powoda renty z KRUS. Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2015 roku Komornik stwierdził umorzenie postępowania w oparciu o art. 823 k.p.c. Ponownie postępowanie w sprawie egzekucji należnej pozwanemu kwoty zostało wszczęte pod sygnaturą KM 579/15. We wniosku egzekucyjnym powód ograniczył kwotę dochodzonych odsetek ustawowych o kwotę zapłaconą przez powoda pomniejszoną o koszty zastępstwa. Ponadto pozwany zaprzeczył, aby w sprawie nastąpiło przedawnienie odsetek za okres dłuższy niż 3 lata od przerwania biegu przedawnienia.

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 21 czerwca 2006 roku R. P. i K. D. zawarli ugodę sądową, na mocy której strony uzgodniły, że K. D. zobowiązany jest zapłacić R. P. kwotę 25 000 zł tytułem zwrotu odsetek od zaliczki pobranej przez K. D. na zakup ciągnika typu V. V. 8750 płatną w 21 ratach miesięcznych płatnych do 15 – go każdego miesiąca na rachunek bankowy pełnomocnika R. P.. Z tego pierwsza rata w kwocie 5 000 zł płatna miała być w terminie do dnia 15 października 2006 roku a pozostałe raty płatne w kwocie po 1000 zł każda z tego ostatnia płatna do dnia 15 czerwca 2008 roku. Nadto każda rata z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia terminowi płatności. Ugoda ta wyczerpywała wszelkie roszczenia stron związane z pobraniem przez K. D. od R. P. zaliczki na zakup ciągnika typu V. V. (...)

Dowód: protokół rozprawy z dnia 21 czerwca 2006 roku w sprawie I(...)zawierający treść ugody sądowej (k.11 akt I (...)).

Wnioskiem złożonym dnia 9 lipca 2007 roku R. P. wniósł o nadanie wyżej wymienionej ugodzie klauzuli wykonalności. Klauzulę tę Sąd Rejonowy w Nysie nadał w dniu 10 lipca 2007 roku i tego też dnia tytuł wykonawczy wydał pełnomocnikowi R. P..

Dowód: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 9 lipca 2007 roku (k.17 akt I (...))protokół rozprawy z dnia 21 czerwca 2006 roku w sprawie I (...), zawierający treść ugody sądowej (k.11 akt(...)).

Wnioskiem datowanym na dzień 20 lipca 2007 roku R. P. domagał się wszczęcia egzekucji na podstawie wyżej opisanego tytułu wykonawczego. Egzekucja okazała się bezskuteczna, wobec tego w dniu 13 lutego 2009 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Nysie – A. M. postanowieniem umorzyła postępowanie egzekucyjne prowadzone w tej sprawie pod sygnaturą akt (...)

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 20 lipca 2007 roku (k.1 – 2 akt egzekucyjnych (...)), postanowienie z dnia 13 lutego 2009 roku wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie – A. M. (k.38 akt egzekucyjnych (...)).

Wnioskiem, który wpłynął do Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie – A. M. w dniu 21 lutego 2014 roku R. P. domagał się wszczęcia egzekucji w oparciu o wymieniony wyżej tytuł wykonawczy. Postępowanie egzekucyjne, które toczyło się z tego wniosku pod sygnaturą (...) zostało umorzone z mocy samego prawa na podstawie art. 823 k.p.c., co zostało stwierdzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie – A. M. postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2015 roku.

Dowód: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (k.1 akt(...)), postanowienie o stwierdzeniu umorzenia egzekucji z mocy samego prawa z dnia 24 sierpnia 2015 roku (k.99 w akt egzekucyjnych (...))

Dnia 9 grudnia 2014 roku ojciec powoda M. D. wpłacił na poczet zadłużenia głównego powoda z tytułu zawartej pomiędzy stronami ugody kwotę 20 000 zł. Treść tytułu wpłaty brzmiała następująco „spłata części zasądzonych odsetek w imieniu syna D. K.”.

Dowód: dowód wpłaty (k.89), zeznania świadka M. D. (k.92), zeznania świadka L. P. (k.99), zeznania powoda (k.99), zeznania pozwanego R. P. (k.100).

Wnioskiem, który wpłynął do Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie – A. M. w dniu 10 grudnia 2015 roku R. P. ponownie domagał się wszczęcia egzekucji na podstawie rzeczowego tytułu wykonawczego. Egzekucja ta toczy się pod sygnaturą (...) We wniosku egzekucyjnym pozwany wniósł o pomniejszenie dochodzonej kwoty o 15 200 zł tytułem odsetek.

Dowód: dokumenty znajdujące się w aktach (...)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd oparł ustalenia faktyczne sprawy na dowodach z dokumentów przedstawionych przez strony oraz zgromadzonych w aktach postępowania sądowego I(...)w przedmiocie zawezwania do próby ugodowej, które toczyło się przed Sądem Rejonowym w Nysie. Jak również ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie – A. M. o sygnaturach: (...)

Ponadto do ustalenia stanu faktycznego sprawy posłużyły dowody z zeznań świadków, w tym M. D., którym Sąd dał wiarę w całości, albowiem świadek logicznie, zbornie i rzeczowo przedstawił znany mu stan faktyczny sprawy, który dodatkowo znalazł oparcie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zeznania złożyła również świadek L. P., której zeznaniom Sąd także dał wiarę. Jej zeznania nie były jednakże w dużym stopniu przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek zeznała bowiem, że nie wie, na poczet których odsetek (zasądzonych, czy zaległych) wpłacona została kwota 20 000 zł przez ojca powoda.

W sprawie przeprowadzono także dowód z przesłuchania stron. Zeznania powoda i pozwanego były sprzeczne ze sobą, w szczególności w części, w której odnosiły się do kwestii na poczet jakiej należności dokonano wpłaty 20 000 zł. Sąd jednakże dał wiarę w tej mierze powodowi, albowiem zeznania pozwanego były wewnętrznie niespójne i sprzeczne. W szczególności pozwany podniósł, że uzgodnił z ojcem powoda, że ten spłaci mu „koszty adwokackie i odsetki”. I że rozumiał to tak, że „te 20 000 zł to były odsetki od należności głównej”. W dalszej części zeznań pozwany zeznał: „15 000 zł zaliczyłem na poczet odsetek od 2006 roku do dnia zapłaty a pozostałe 5 000 zł do spłaty należności głównej. Dopytywany o wysokość odsetek zaległych nie był w stanie podać ich wielkości. Poza tym twierdzenia pozwanego stoją w sprzeczności z treścią wniosku egzekucyjnego z dnia 10 grudnia 2015 roku, w którym R. P. ponownie domagał się wszczęcia egzekucji na podstawie rzeczowego tytułu wykonawczego, wnosząc o pomniejszenie dochodzonej kwoty o 15 200 zł tytułem odsetek, jednakże nadal wnosząc o egzekwowanie kwoty głównej w wysokości 25 000 zł. To zdaniem Sądu oznacza, że pozwany według własnego uznania i aktualnych okoliczności rachuje wpłaconą kwotę raz tak, raz inaczej, co jest działaniem niedopuszczalnym.

Powód opierał swoje powództwo na zasadzie art. 840 § 1 pkt 2 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane.

W niniejszej sprawie niewątpliwie po powstaniu tytułu wykonawczego doszło do wygaśnięcia zobowiązania w części dotyczącej roszczenia głównego w zakresie kwoty 20 000 zł, która została wpłacona przez ojca powoda M. D. w dniu 9 grudnia 2014 roku. Stanowi o tym treść tytułu wpłaty „spłata części zasądzonych odsetek w imieniu syna D. K.”. Zważyć bowiem należy, że treść zawartej przez strony ugody wskazywała na to, że należność główna obejmuje „25 000 zł tytułem zwrotu odsetek”. Nie budzi więc wątpliwości Sądu, że pisząc „zasądzonych odsetek” w tytule przelewu powód miał na myśli kwotę odsetek, będących bezpośrednio przedmiotem ugody sądowej.

Ponadto stosownie do treści art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Jak podaje się w doktrynie i orzecznictwie przepis art. 451 § 1 zdanie 2 k.c. stosuje się także do stanu faktycznego, w którym dłużnik ma tylko jeden dług wobec wierzyciela.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że adnotacja na tytule przelewu w ocenie Sądu w sposób nie budzący wątpliwości wskazywała, że wpłata została dokonana na poczet świadczenia głównego wynikającego z ugody sądowej, której przedmiotem były odsetki. Ponieważ wierzyciel nie sprzeciwił się temu w sposób werbalny, ani pisemny w rozsądnym terminie (pozwany zeznał, że treść była z nim uzgodniona) – nie może czynić tego obecnie.

Owszem w myśl podanego przepisu gdy dłużnik wskaże sposób zarachowania, wierzycielowi przysługuje prawo dokonania w tym względzie korekty. Stosownie do treści art. 451 § 1 zd. 2 k.c., może on to, co przypada na poczet danego długu, zaliczyć przede wszystkim na związane z nim zaległe świadczenia uboczne (np. odsetki) oraz na zalegające świadczenia główne. Natomiast wierzyciel może dokonać korekty, wskutek czego owa zapłata zostanie zarachowana na rzecz jeszcze wcześniejszych rat czynszu. Chociażby po to, by uniknąć ich przedawnienia. Podobnie jak w przypadku oświadczenia dłużnika o zarachowaniu, tak samo korekta wierzyciela jest czynnością prawną. I w tym wypadku pojawia się pytanie, jak długo wierzyciel zachowuje prawo do jej dokonania. Obserwacja praktyki nie pozwala umniejszać znaczenia tej kwestii, przyjęte rozwiązanie ma bowiem niemałe znaczenie zwłaszcza w obrocie profesjonalnym. Z tego co wyżej powiedziano wynika, że wcześniejsze wskazanie dłużnika zasadniczo wywołuje skutek w postaci zarachowania. Niemniej jednak pozostaje on przez pewien czas w zawieszeniu, do chwili złożenia oświadczenia przez wierzyciela. Sam sposób zarachowania ma porządkować relacje występujące między stronami i przez to wpływać na bezpieczeństwo obrotu. Komentowany przepis nie udziela wprost odpowiedzi na postawione pytanie. Jak można sądzić, nie da się przyjmować, iż owo uprawnienie wierzyciela do dokonania korekty służy mu bezterminowo (np. wierzyciel po upływie dwóch lat dokonuje korekty zaliczając zapłatę dłużnika na poczet zaległych odsetek), dlatego byłoby rozsądnie przyjmować, iż wierzyciel powinien bez zbędnej zwłoki, w normalnym toku czynności powiadomić dłużnika o dokonanej przez siebie korekcie. (patrz: Kodeks cywilny. Komentarz, red. prof. dr hab. E. G., prof. dr hab. P. M., rok wydania: 2014, wydawnictwo: C.H. B., wydanie: 6, Legalis 2016).

A wobec powyższego Sąd postanowił uznać żądanie pozwu za uzasadnione i pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci ugody sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Nysie w dniu 21 czerwca 2006 roku w sprawie I Co 820/06, której postanowieniem z dnia 10 lipca 2007 roku nadano klauzulę wykonalności - częściowo, a mianowicie w zakresie należności głównej co do kwoty 20 000 zł.

Sąd postanowił także pozbawić ów tytuł wykonawczy wykonalności w zakresie odsetek ustawowych liczonych od kwoty 25 000 zł za okres od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia 20 lutego 2011 roku, ponieważ przyjął, że dla odsetek powstałych po dniu postania tytułu wykonawczego należy zastosować 3 letni okres przedawnienia. Orzekając w ten sposób, Sąd brał pod uwagę pogląd Sądu Najwyższego wynikający z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 r. wydanego w sprawie o sygnaturze I CSK 197/13, który dotyczył co prawda świadczeń okresowych zasądzonych orzeczeniem Sądu, ale uzasadnienie prawne tego wyroku można stosować do świadczeń okresowych wynikających z ugody sądowej.

W uzasadnieniu prawnym powołanego wyroku Sąd Najwyższy podniósł, że zgodnie z ogólną zasadą, którą wyraża art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata. Według tej reguły, niezależnie od charakteru długu głównego, ulega przedawnieniu roszczenie o odsetki za opóźnienie. Przepisem szczególnym w stosunku do art. 118 k.c. jest art. 125 § 1 k.c. przewidujący dla roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu, bez względu na ich charakter, dziesięcioletni termin przedawnienia, z wyłączeniem jednak (zdanie drugie) roszczeń obejmujących świadczenia okresowe należne w przeszłości, które ulegają przedawnieniu trzyletniemu. W tym stanie rzeczy uzasadnione jest stanowisko zaskarżonego wyroku, że określony w art. 125 § 1 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia ma zastosowanie do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w

dacie uprawomocnienia się wyroku. Trzyletniemu przedawnieniu ulegają natomiast stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku.

Sąd przyjął zatem, że odsetki od dnia następującego po dniu nadania klauzuli wykonalności (tj. 11 lipca 2007 roku) do dnia poprzedzającego złożenie drugiego wniosku egzekucyjnego (20 lutego 2011 roku) są przedawnione.

Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 21 lipca 2015 roku, a zatem co do zasady przedawnione byłyby odsetki za okres poprzedzający dzień 21 lipca 2012 roku, niemniej niewątpliwie zgodnie z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Postępowanie egzekucyjne zawnioskowane drugim wnioskiem egzekucyjnym zostało zakończone postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2015 roku, a zatem przedawnienie także dla odsetek za okres od 21 lutego 2011 roku do dnia 21 lipca 2012 roku nie biegło do dnia 24 sierpnia 2015 roku.

Orzeczenie o kosztach procesu zapadło na gruncie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Na koszty procesu poniesione przez powoda składa się: kwota 1250 zł opłaty sądowej od pozwu ustalona na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.), kwota 2 400 zł tytułem wynagrodzenie radcy prawnego ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349 z późn. zm.) oraz kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa ustalona na podstawie załącznika do ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 r. (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm.). razem 3 667 zł.